

Dues centúries de vida barcelonina

ESTEVE MOLIST I POL

“**D**iari de Barcelona” complirà, el primer d’octubre d’enguany, dos-cents anys de vida, gairebé ininterrompuda. Pot dir-se que, al llarg de dues centúries, ha estat el mirall que, segons Stendhal, reflectia el pols de la vida barcelonina.

El seu naixement

El primer exemplar de “Diari de Barcelona”, va aparèixer el dilluns dia 1 d’octubre de 1792, amb les següents característiques formals: quatre pàgines en quart, format 160×221 mil·límetres, impreses a una columna i lluint en la seva capçalera l’enssenya de la ciutat de Barcelona, per la que fou autoritzat el seu editor, per l’Ajuntament de la nostra ciutat, acord pres en la sessió d’11 de setembre de 1792, sota la presidència del Corregidor Marqués de las Amarillas.

10

Anteriorment, el rei Carles IV havia atorgat al seu fundador Pedro Pablo Husson de Lapezarán —el dia 6 d’abril de 1792 des d’Aranjuez— el preceptiu Privilegi per poder fundar i editar a Barcelona l’esmentat diari, “con tal de que en su extensión se ciña precisamente a los términos con que se publica el de mi Corte y a las prevenciones que se contienen en la citada Mi Real Orden de 25 de Agosto de 1791, insertándose como quiero que se inserten en dicho Diario las noticias

públicas y avisos de navíos y sus cargas y demás conducentes al comercio e industria, y a las noticias eclesiásticas en los términos del Diario de Valencia de 22 de Noviembre de 1790, por lo mucho que puede contribuir al fomento del comercio y fábricas de dicha Ciudad de Barcelona, facilitando la salida de las manufacturas del país”.

Qui fou el seu fundador

La sol·licitud signada anys més tard pel propi Husson —a la fi de purificar-se d’afrancesament— diu que havia nascut l’any 1754 a Nàpols, i vingué a Espanya l’any 1759 amb la comitiva de Carles III; fou criat amb la filla del barber del Rei i obtingué ocupació a la Direcció General de la Renta de la Loteria. Fou també oficial major del despatx principal del “Diario de Madrid”.

La grafia del seu nom és diversa. Les variants del primer cognom són: “Uson”, “Usson”, “Husson”. I les del segon: “De Lapezarán”, “De la Pesarán” i “De Lapazarán”. No obstant, als documents del seu procés i sota la seva signatura, apareix “Husson de Lapezarán” que sembla és el que definitivament ha quedat establert.

Husson de Lapezarán va ésser desplaçat l’agost de 1810 de la propietat i la direcció del “Diario de Barcelona”, per tres personatges ben curiosos: dos francesos i un barceloní. Els primers eren l’impresor Alzine, que havia arribat a Barcelona amb les tropes franceses des de Perpinyà, i Pere Barrera, editor amb Alzine del “Diario” i la “Gazzete de Gironne” i ambdós editors l’any 1803 del llibre “Historia de las conspiraciones tramadas en Catalunya contra los franceses”, en dues llengües.

El tercer que va substituir-lo efectivament a la direcció literària era Manuel Andrés Ygual, qui fou secretari de la Comissió militar que jutjà els cinc màrtirs de la Independència,

així com poeta, autor teatral i principal instrument de la propaganda francesa a Barcelona.

Husson fou processat l'any 1814 a Manresa, acusat d'haver dirigit el "Diario" fins l'any 1810 (en què va ésser desposseït pels francesos per haver jurat fidelitat i obediència a Josep Bonaparte) i d'haver format part de la milícia cívica de Barcelona.

Fou amnistià el 23 de juny de 1814 i condemnat a no poder passar a la Cort ni establir-se en població a menys de vint llegües de distància d'aquella. A la seva mort, entre 1814 i 1816, deixà dos fills que més tard van perdre el plet que havien instat per recuperar el privilegi de l'edició del "Diario" del que aleshores gaudia Antoni Brusi Mirabent, mitjançant concessió de la Junta General Suprema del Reino, amb data de 28 d'octubre de 1809.

En aquesta que podríem anomenar primera etapa del "Diario de Barcelona", es produeix un fet curiós que ningú ha sabut explicar: les variacions de la portada de l'escut o senyal de la ciutat; en efecte, aquest es manté fins el dia 1 d'abril de 1798; posteriorment, en alguns primers de mes es publica l'escut d'Espanya i això dura des de 1793 fins a l'1 de maig de 1809.

Igualment canviarà el nom del mateix, que passarà a anomenar-se "Diari de Barcelona i del Govern de Catalunya", en els números 81 a 85, del 22 al 26 de març de 1812 (advertiu que en aquell moment Catalunya ja s'escriu amb "ny"), cosa que canvia del número 86 al 100 en que s'utilitza la "ñ". Més endavant, del número 101 al 230, serà "Diari del Govern de Cataluña i de Barcelona" en català, cosa que canviarà al castellà, amb l'escut imperial francès de l'1 de setembre de 1810 fins al 15 d'abril de 1811.

El format també canviarà, doncs passa a ésser de 210×279 cm el dia 1 de setembre de 1811 fins al 5 de febrer de 1812. Posteriorment apareix sense escut fins el 28 de febrer de 1814 en què torna a canviar de tamany.

Etapla francesa

Barcelona va ésser ocupada per l'exèrcit francès el dia 13 de febrer de 1808. Més tard, el dia 3 de març de 1808, aparegué a les pàgines del "Diario" un edicte del Capità General Conde de Ezpeleta, manant a la població que es mantingui quieta i cooperadora (sic). El dia 25 d'abril un altre edicte del mateix cap, recomana a la tropa que es comporti "con dulzura y honradez con los buenos habitantes de Barcelona".

Fins pràcticament a primers de juny no es publica a les pàgines del "Diari" res del que està passant a la península. Però com diu Mercader Riba, ja al juny de 1808 es fa ostensible la presència dels francesos a les pàgines del "Diari". La disposició del mateix no canvia fins el març de 1810, època de l'arribada d'Auguerau. Abans, el dia 10 de febrer, s'havia publicat amb paper blau; els primers set dies de març a dues columnes: una en francès i l'altra en castellà; el 20, a una sola, en castellà, el dia 22 canvia el seu nom i passa a dir-se "Diari de Barcelona i del Govern de Catalunya".

Això es corresponia amb la política d'Auguerau, doncs catalanitzà els actes i documentació del municipi barceloní.

El dia 1 de setembre, desapareixen les armes de la ciutat i són substituïdes per l'àguila romana, sota una corona amb el collar de la Legió d'Honor. Acaba d'ésser destituït Husson. Més tard foren inserides les barres de l'escut català dins el cos de l'àguila.

L'ocupant francès publicava regularment a les pàgines del "Diario" els decrets i normes amb les quals es pretenia modificar l'estructura político-administrativa de la ciutat; les notícies eren poques i dubtoses: comunicats de guerra, extractes del "Monitor" de París, victòries de les armes napoleòniques, notícies falsejades del camp insurgent espanyol i com a complement les notícies i avisos particulars.

Amb la destitució d'Husson i la nova direcció, la submis-

sió del “Diario” a l’ocupant francès fou absoluta, amb plena contradicció amb l’esperit del país per la qual cosa minvaren les subscripcions, limitant-se la seva circulació als elements oficials, alcaldes de poble i gent afrancesada.

Això i les derrotes militars obligaren al comandament francès a decretar-ne la seva suspensió i així en el número del 28 de febrer de 1814 es diu als lectors que “atendida la actual escasez de noticias y la dificultad de comunicaciones, desde el 1 de marzo se hará su antigua forma de medio pliego”. L’avís fou ordenat pel Baró d’Humbert, cap de les forces franceses ocupants i el “Diario” deixà de publicar-se el maig de 1814, quan les tropes espanyoles ja havien entrat a Barcelona. Uns dies abans, no obstant, el 26 d’abril, aparegué de nou com a suplement extraordinari amb una publicació de l’armistici entre les tropes franceses i espanyoles.

Antoni Brusi i el “Diario”

Contra allò que molts han suposat, no foren doncs els Brusi els fundadors del “Diario de Barcelona”. Antoni Brusi i Mirabent nasqué l’any 1775 i el “Diario” aparegué disset anys després, o sigui, el 1792; el seu procurador Benigno Mariano Santa ho reconegué així, en oposar-se a les pretensions dels hereus de Husson de Lapezarán, respecte al Privilegi.

Antoni Brusi Ferrer s’establí com a llibreter a la Baixada de la Presó, cantonada a Freneria. Es casà l’any 1808 amb Amàlia Eulàlia Montserrat.

14

Antoni Brusi Ferrer, participà a les conspiracions de l’època contra els ocupants i va haver d’exiliar-se a Tarragona amb la seva dona. Des d’aquí, amb data 18 d’octubre de 1809, la Suprema Junta del Govern del Regne diu: “enterada de la solicitud de Don Antonio Brusi, Impresor y Librero de la ciudad de Barcelona, relativa a que con motivo de ser francés el Editor del Diario de aquella capital, se le conceda la impre-

sión de dicho periódico para cuando nuestras armas la hayan recobrado, se ha servido concederle esta gracia, empezando a publicar desde luego el referido «Diario»”.

Com veiem la causa al·legada és la condició francesa de l'editor del “Diario de Barcelona”, per tant no es planteja cap reivindicació de propietat, doncs la propietat era personalíssima, inherent a qui es veia afavorit amb el Privilegi (com dirà després el fiscal del Tribunal Suprem), en el plet que els hereus Husson van emprendre contra la família Brusi i que perderen per aquesta condició precisament.

Antoni Brusi, pare del primer Marquès de Casa Brusi, va entrar de nou a Barcelona i segons certifica l'Ordenador General i administrador de les rendes reials va aconseguir emportar-se per encàrrec seu una impremta amb tots els estris, que va instal·lar després a la “Baixada del Roser” de Tarragona. Aquesta impremta proveí d'impresos les tropes espanyoles i va imprimir el “Diario Militar y Político del Principado Catalán”. Aquesta impremta fou destruïda per les tropes franceses però va ser substituïda per una altra, ambulant, que va seguir a la Junta en tots els seus viatges i així aparegueren peus d'impremta a diverses publicacions fetes a Vic, Manresa i Palma de Mallorca. “La Gaceta Militar y Política del Principado de Cataluña” constava de vuit pàgines en quart, o sigui el mateix tamany i paper del “Diario de Barcelona” i apareixia els dimecres i diumenges. Després d'un accidentat itinerari per diverses poblacions catalanes, seguint sempre les tropes espanyoles, es va establir definitivament a Vic, on va prendre el nom de “Gaceta de Cataluña”. El dia 30 de desembre de 1814 deixà d'aparèixer.

Aquesta activitat editora, a més a més de la publicació del “Diario de Palma”, va ésser una arma molt eficaç contra l'invasor francès. Resulta evident que tant a Brusi com a la Junta no els semblava massa correcte publicar un diari fora de Barcelona amb el mateix títol que els francesos seguien publicant a la capital catalana.

Després de la retirada francesa —28 d'abril de 1814— el Governador Mansfield, va preocupar-se de l'aparició d'un diari a Barcelona i a tal efecte escrigué a l'Ajuntament perquè prenguéss les disposicions necessàries. Antoni Brusi ja havia matinejat: en el llibre d'acords municipals de l'Ajuntament de Barcelona, pot llegir-se: “Noticioso el Ayuntamiento por varios de sus individuos de que ha salido ya hoy al Público, de la oficina del impresor Antonio Brusi el periódico titulado «Diario de Barcelona»”.

“Acuerda que el Señor Marqués de Sentmenat se sirva manifestar al Señor Gobernador, con respuesta a su oficio cuatro, que cuando se ha reunido hoy el Ayuntamiento para el nombramiento de Redactor del Diario ha sabido que ya lo hay”. Acords de 1814. Foli 648. 6 de juny de 1848. (Arxiu Municipal Administratiu de Barcelona.)

Mantenir el “Diario de Barcelona”, va suposar als Brusi una aferrissada lluita per conservar el seu Privilegi d'Edició, en el curs de les tres etapes que caracteritzaren el regnat de Fernando VII: l'absolutista, el trienni liberal i la dècada ominosa o absolutista, posterior. L'esmentat Privilegi, a la mort d'Antoni Brusi i Mirabent, fou revalidat en favor de la seva vídua Eulàlia i posteriorment del seu fill Antoni Brusi Ferrer, que fou el primer Marquès de Casa Brusi.

A la mort d'Antoni Brusi, fou nomenat director Pau Soler Mestres, casat amb una de les filles, el qual va ser membre destacat de la societat barcelonina del seu temps, arribant a exercir el càrrec d'alcalde de la ciutat.

16 El “Diari” va portar una vida lànguida, doncs renuncià a la informació política; i els anuncis que publicava, fins i tot els particulars, eren gratuïts ja que eren considerats com una informació més i el “Diario” es veia obligat a publicar-los pel seu Privilegi. La creació de nous diaris, fruit de l'abolició dels privilegis i de la llibertat d'impremta, contribuï encara a fer més difícil la vida del “Diario”, fins que finalment es va fer càrrec de la direcció Antoni Brusi Ferrer.

Època esplendorosa

Com ha dit Vicenç Vives, amb el triomf del liberalisme, el “Diario” va renovar-se. Aquest fet va coincidir amb la direcció d'Antoni Brusi i Ferrer que començà l'any 1838 i acabaria el 1867 amb l'entrada d'en Mañé i Flaquer com a director. Va fer-se un esforç per estar al corrent dels esdeveniments. Portaveu del partit moderat, defensor dels interessos catalans i dels de la monarquia, va tenir com a col·laboradors figures de la nostra Renaixença, com per exemple Antoni Bofarull, Rubió i Ors, Víctor Balaguer, Pau Piferrer, Milà i Fontanals, Durán i Bas, etc. En aquest sentit el “Diario”, diu Vicenç Vives, va realitzar una tasca molt notable que a poc a poc va perdre fibra en benefici de l'ordre, la pau i la tranquil·litat pròpies, en gran part, de la burgesia de l'època.

Antoni Brusi, nascut el 4 d'abril de 1815, va fer grans viatges per Europa, aprenent idiomes, i cursant estudis en diverses facultats universitàries, especialment a la Sorbona.

Tornat a Barcelona l'any 1838, es va trobar que el “Diario” estava reduït a 600 ó 700 subscriptors i donava una pèrdua de 100 duros mensuals. La seva primera mesura fou passar de vuit a setze pàgines diàries, sense augmentar-ne el preu. Després, contractar col·laboradors nous, entre ells Joan Piferrer que va ser presentat temps després a Mañé i Flaquer. Amb Bernabé Espeso creà la “Crònica Local de Barcelona”, una de les seccions més llegides del periòdic; altres col·laboradors foren Yllas y Vidal, Sol i Pedris, Coll i Vehí, Reinalts, Rabassa, el P. Coll de Valdemia, Roca i Cornet, Joaquín Mola Martínez, etc. L'any 1865, el periòdic havia arribat a 7.000 subscriptors. L'any econòmic del 1880-1881, va ser el primer contribuent per l'impost del timbre, a la premsa, amb 10.309,56 pessetes “La Vanguardia” era el dotzè amb 391,04 pessetes.

En unes memòries seves, a les que al·ludeix Durán i Samper, escriu coses que encara avui són axiomàtiques a premsa.

“No suprimí ninguna consignación ni introduje economías perniciosas pues estoy convencido de que sin un buen presupuesto en tiempos normales no hay periódico decente posible”.

“El porvenir del «Diario» está en el producto de los anuncios”. El privilegi havia estat la causa que els anuncis fossin sempre d’inserció gratuïta en el “Diario”, sempre que fossin en benefici del públic; el que sí era beneficiós per a ell, no ho era pel “Diario”. “Este privilegio” —continuava— “fue causa de la decadencia del periódico”.

Va dir que el “Diario” no podia abandonar mai la bandera de l’ordre, la llibertat i la religió.

Va aplicar per primera vegada a Espanya, el vapor a les tasques d’impressió; va establir el sistema de dues edicions diàries, una al matí i una altra a la tarda, sense augment de preu per als subscriptors, etc.

Moltes altres foren les millores que s’introduïren al “Diario” a l’època de Brusi i Ferrer. Recordem, per exemple, la creació d’una línia particular i directa del telègraf que unia Barcelona fins a La Jonquera al servei exclusiu del “Diario”. L’arbitri de subvencionar els empleats de diverses companyies navilières, perquè portessin a Barcelona grans quantitats de periòdics d’altres països, a fi de treure’n notícies i extractar-ne informacions o novetats; la utilització de coloms missatgers, com per exemple anunciar des de l’altura de Tordera l’arribada de la fragata “Navas de Tolosa” que conduïa a Espanya el rei Alfons de Borbó, etc.

18 Joan Mañé i Flaquer

Figura important del periodisme de l’època fou Joan Mañé i Flaquer (de 1867 a 1892), la biografia del qual ha escrit Joan Maragall. Col·laborador de Brusi des de 1847, el succeí com a director. Ell va convertir-lo en un diari polític donant a Manuel Durán i Bas, a Xavier Llorens i Barba i

Jaume Balmes, el paper principal en la definició i exposició de les idees, del tarannà i la defensa del pensament catòlic, regionalista, monàrquic i moderat a Catalunya. Durant tota la complicada època del regnat d'Isabel II, el "Diario" va tenir un gran protagonisme polític i fins i tot una gran influència en els cercles polítics i institucionals de la capital del regne. A títol anecdòtic direm que el manifest que va escriure Cánovas i va signar Alfons XII, en el moment de la Restauració Borbònica, va ser imprès a la impremta del "Diario de Barcelona", situada aleshores en el popular carrer de les Tàpies.

Durant la seva direcció el "Diari" amb la col·laboració assídua d'Antoni Bofarull va fer una intensa campanya per a la demolició de les muralles de Barcelona, així com una gran campanya per a la restauració dels furs de Navarra i el País Basc; no va entendre, però l'aparició de l'anomenada "cuestión obrera", a la que reduí a una senzilla operació d'ordre públic, com diu Joan Maragall. A la vegada que no sabia comprendre o respondre a les necessitats de les masses, el seu regionalisme moderat tampoc va acabar de convèncer la burgesia catalana; aleshores la decadència del "Diario" va venir per la competència que li van fer el periodisme d'informació i el periodisme catalanista.

Joan Mañé i Flaquer morí l'any 1907 i el seu retrat figura en la galeria de Catalans Il·lustres, en l'ocasió del descobriment del qual Joan Maragall llegí el seu discurs biogràfic.

El regionalisme del "Diario de Barcelona" va tenir autèntica manifestació de la mà del seu director literari, en Joan Corrada, qui va fer aparèixer el 16 de febrer de 1839, els poemes que tindrien una gran ressonància cultural i històrica sota el nom de "Lo Gaiter del Llobregat". El 1839 publicà "A mos amors" de Rubió i Ors, poema que segons Rubió i Lluch "es lo primer cant enyoradís de restauració literària que s'ha escrit en la nostra parla". És un moment en el que Mañé i Flaquer, Pons i Gallarza, Antoni de Bofarull, Milà i Fontanals, ingressen al-

guns d'ells en l'Acadèmia de Bones Lletres i obren portes a la Renaixença. Tot allò que Mañé i Flaquer representa per al catalanisme, ha estat degudament estudiat per Vicenç Vives.

Joan Maragall i el “Diario”

Encara que breument, donarem una lleugera pinzellada per significar allò que va representar el pas de Joan Maragall pel “Diario”, amb les paraules del seu amic Miquel dels Sants Oliver al pròleg de les “Obras Completas” en castellà: “...en los trabajos periodísticos de Maragall se definen o contienen tres o cuatro direcciones de asuntos. Después de los temas político-sociales enfocados a la antigua, vienen los temas estéticos, los patrióticos, del patriotismo de Cataluña, y los temas sentimentales o abstractos, que predominan en lo último y entre los cuales hay que buscar sus páginas más hermosas, más fuertes y más inconfundibles... su espléndida cruzada tiene un nombre: «Excelsitud»”.

Maragall entrà i sortí tres vegades de la Redacció del “Diario”; finalment va fer causa comú amb la dimissió de Miquel dels Sants Oliver, disconforme amb la política que Brusi volia que seguís el “Diario”.

De 1890 a 1936

20

A la mort d'Antoni Brusi Ferrer, el va substituir en la gerència del “Diario” el seu fill Antoni Maria Brusi Mataró, qui poc temps després passà a l'Arxiu Històric de la Ciutat on va fitxar quasi tot el “Diario”, el que suposa avui un extraordinari material per a la investigació de la història barcelonina.

Teodor Baró, succeí sense pena ni glòria a Mañé i Flaquer en la direcció i després fou nomenat Miquel dels Sants Oli-

ver, excepcional escriptor mallorquí que poc temps més tard passava a dirigir "La Vanguardia" amb els redactors Maragall, Masriera, Bassegoda i Amengual.

Durant aquella època tingué gran relleu Antoni Maria Fabié, el seu corresponsal a Madrid, el qual arribà a Ministre d'Ultramar amb el govern de Cánovas, i intervingué en totes les tasques preparatòries de la Restauració. Nilo Maria Fabra va ésser fundador de l'agència de notícies que portava el seu nom i va ésser un excel·lent corresponsal del "Diario" a diverses capitals europees; destaquen les seves cartes diàries que reflectien la vida espanyola de la fi de segle, així com l'impacte de les guerres de Cuba i d'Àfrica.

Antoni Maria Fabré (fill) va convèncer el Marquès de Casa Brusi perquè es donés entrada a nou capital al "Diari". En efecte, Damià Mateu Biza aportà capital fresc, juntament amb prohoms monàrquics i tots junts fundaren l'"Editorial Barcelona" que va continuar l'edició del "Diario" fins 1936.

L'any 1920 el "Diario" aparegué per primera vegada amb il·lustració gràfica a la portada, amb la fotografia de la família reial espanyola.

Juan Soler i Casajuana i Juan Burgada foren el penúltim i últim director, respectivament, del "Diario" fins a l'ensulsiada de 1936.

El dimecres 22 de juliol, el periòdic aparegué amb el títol "Estat Català. Full extraordinari gratuït"; però l'endemà i per indicació de la Generalitat de Catalunya, reaparegué amb el nom castellanitzat. Però un dia després ja portava el nou títol: "Diari de Barcelona. Portantveu d'Estat Català". El dia 5 de maig de 1937 reaparegué imprès en ciclostil, sense número d'ordre, a quatre cares, tamany 220×340 mm; el dia 6, a una sola cara; el dia 7, a quatre pàgines, tamany 230×318 mm. Va tornar a reaparèixer l'1 d'agost de 1937, amb el títol "Diario de Barcelona, de Avisos y Noticias" i no en tornà a aparèixer un altre fins el 31 d'octubre del mateix any.

Una nova etapa

La reaparició del “Diario”, que va ser estranyament demorada pel govern franquista, va tenir lloc el dia 24 de novembre de 1940, de la mà de “Barcelonesa de Publicaciones, S.A.”, amb seu al carrer de Muntaner, 49. En formaven part a més del fill de Damià Mateu, l'alcalde de Barcelona, Miquel Mateu Pla; Carles Godó, Comte de Godó; Dario de Romeu, Baró de Viver; i Josep Maria Milà i Camps. El seu director fou Joan Burgada Julià, al que succeí després Enrique del Castillo Yurrita, redactor des de 1923 del “Diario”.

A la mort d'Enrique del Castillo el 1969, fou nomenat per succeir-lo el prou conegut periodista i escriptor Josep Tarín Iglesias a qui, més tard i amb motiu d'un canvi en l'accionariat de “Barcelonesa de Publicaciones, S.A.”, el substituï Manuel Martín Ferrand. Entre un i l'altre, Tomás Hernández figurà a la capçalera com a director en funcions.

Les vicissituds econòmiques i en general dissort financera del “Diario” des de 1970 fins 1984, així com l'entrada en l'accionariat de Josep Maria Santacreu l'any 1974, van suposar diversos canvis en la direcció i en les estructures redaccionals del “Diario”, que varen afectar també al seu condicionament ideològic. Esmentem només els noms dels directors que d'aleshores ençà s'han substituït en aquesta tasca: Manuel Martín Ferrand (1973-1974); Josep Pernaut i Riu (1974-1977); Tristán La Rosa Llobera (1977-1977); Antoni Alemany Dezcallar (1977-1979), portat per J. M. Baygual, gerent; Julio Merino González (1979-1980) i Joan Segura Palomares (1980-1980).

Suspesa l'edició per greus problemes econòmics, el 14 de juliol de 1980, amb el número 64.120 a la portada, els redactors i empleats del mateix elegiren poc temps després nou director a Joan Blanco, més tard Lluís Llobet i final-

ment Santiago Vilanova. Val a dir que en tot aquest temps, ple de turbulències, les plantilles de les diferents redaccions estigueren nodrides de joves periodistes, que després han estat importants figures de la premsa contemporània barcelonina.

Els nostres dies

Reaparegut el “Diari”, ara escrit en català, i amb una clara vocació de modernitat, amb un disseny de portada i compaginació novedosa i exigent, i amb una col·laboració de primera fila, el seu primer director va ésser Josep Pernau, al que han seguit després Enric Sopena, Jaume Boix i finalment Carles Revés. Com a nota curiosa i remarcable anotem que les primeres edicions d’aquest nou “Diari” portaven a la seva capçalera, l’escut o senyal de Barcelona, cada dia un de diferent.

El format actual és ben diferent del vell “Brusi”. La taca de la pàgina fa 290×420 mm i sembla ser que té una tirada aproximada als vint-i-cinc mil exemplars. La societat editora és “Publicaciones de Barcelona, S.A.” i la seu social és al carrer de Tamarit, 155. ■